

Sygn. akt III KK 160/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 maja 2017 r.,

sprawy **T. G.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 22 listopada 2016 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 4 lipca 2016 r., sygn. akt II K .../16,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy , wyrokiem z dnia 4 lipca 2016 r., II K .../16, uznał T. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., polegającego na tym, że daty dziennej nie ustalonej w okresie między 7 stycznia 2014 r. a 19 lutego 2015 r., w nieustalonym miejscu na terenie Polski, przyjął samochód Ford Mondeo o wartości 35.000 zł, uzyskany za pomocą czynu zabronionego w postaci kradzieży z

włamaniem popełnionej na szkodę C. Ł. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekł o zwrocie zabezpieczonego samochodu oraz o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego.

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r., XI Ka .../16 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności złagodził do roku, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając mu rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu zarzutów apelacji dotyczących:

1. obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.,
2. błędów w ustaleniach faktycznych.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w L. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Ze względu na treść podniesionych w kasacji zarzutów, przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego, a zakres kontroli kasacyjnej jest zdecydowanie węższy niż w postępowaniu apelacyjnym, opiera się też na innych przesłankach. Kasacja może opierać się na zarzutach dotyczących uchybień w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych albo innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Z treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia wynika, że choć obrońca, poprzez odwołanie się do obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. stara się nadać podnoszonym zarzutom charakter kasacyjny, to w istocie rzeczy próbuje

doprowadzić do przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy pełnej kontroli odwoławczej, do czego sąd kasacyjny nie jest powołany.

Należy podkreślić, że problematyka poruszana w zarzutach kasacji była wcześniej prezentowana w apelacji i była już przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego. Podkreślić trzeba, że obraza art. 457 § 3 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy sąd odwoławczy uchyli się od wskazania, czym kierował się, uznając zarzuty odwoławcze za nietrafne albo dlaczego je podzielił, bądź wtedy, gdy co prawda przedstawi argumentację w tym względzie, lecz będzie ona zawierała braki nie pozwalające na wypowiedzenie się kwestii poprawności przeprowadzonej kontroli instancyjnej. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty zawarte w apelacji i w odniesieniu do nich prawidłowo uargumentował swoje stanowisko. Należy podkreślić, że wskutek prawidłowego rozpoznania środka odwoławczego dokonał on także zmiany orzeczenia Sądu I instancji.

Skarżący, poza podniesieniem w kasacji zarzutów nienależytego rozważenia przez Sąd Okręgowy zarzutów apelacyjnych, nie wskazał żadnej rzeczowej argumentacji przekonującej o słuszności jego twierdzeń.

W realiach niniejszej sprawy zupełnie chybionym jest doszukiwanie się w redakcji opisu czynu przypisanego skazanemu naruszenia przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Realizacja wymogu dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wymaga wskazywania w jego opisie, że dopuścił się go co najmniej z zamiarem ewentualnym. W przypadku przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. już samo przypisane sprawcy realizacji ustawowych znamion tego czynu wyraża umyślność jego działania. Zauważyć zresztą trzeba, że podnoszone przez skarżącego zastrzeżenia nie znajdują jakiegokolwiek odzwierciedlenia w utrwalonej i powszechnie przyjmowanej praktyce orzeczniczej sądów. Publikowane orzecznictwo (por. tylko przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2016 r., II KK 246/16, LEX nr 2152390, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 października 2016 r., II AKa 127/16, LEX nr 2229168) nie potwierdza, aby wskazywanie w opisie czynu, że sprawca przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. działał umyślnie i określanie postaci umyślności warunkowało realizację wymogów określonych w art. 413 k.p.k. Już tylko na marginesie można dodać, że

przeprowadzona przez Sąd Rejonowy analiza dowodów, która została następnie zaakceptowana przez Sąd Okręgowy wskazuje na to, że skazany dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z winy umyślnej i w zamiarze bezpośrednim.

Podobne stanowisko należało zająć w odniesieniu do zarzutu błędów w dokonanych w sprawie ustaleniach faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie miało charakter poszlakowy, jednakże ujawnione poszlaki tworzyły spójny łańcuch i logicznie wskazywały na sprawstwo T. G. Sąd Okręgowy odniósł się to kwestionowanych ustaleń w sposób logiczny i wyczerpujący, a dokonana przezeń kontrola odwoławcza spełniała standardy art. 457 § 3 k.p.k. Prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie może przekreślać samo odwołanie się do wyrwanego z kontekstu stwierdzenia Sądu odwoławczego, że nie wykazano, aby oskarżony dokonał kradzieży samochodu, stanowiącego przedmiot przypisanego mu przestępstwa albo go zakupił. Z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku, chybnym jest też wskazywanie na potrzebą dowiedzenia przez oskarżyciela, że to nie oskarżony jest sprawcą kradzieży.

Nie negując prawa strony do własnych ocen i poglądów na temat ustaleń faktycznych, odmiennych o tych zajętych przez orzekające w sprawie sądy, podkreślić trzeba, że dopóki skarżący nie wykaże iż poprawność ich dokonania została zweryfikowana przez Sąd odwoławczy w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jego zapatrywania nie mogą stanowić skutecznych zarzutów kasacyjnych. Lektura części motywacyjnej kasacji, która w znacznej mierze opiera się na szeroko cytowanym orzecznictwie, nie przynosi argumentów przekonujących o zasadności stawianego zarzutu.

Mając na uwadze powyższe należało rozstrzygnąć, jak w części dyspozytywnej postanowienia.